

[Elsø-Mærte Ross.]

område. Skulle man endelig beskytte mod personlighedspåvirkning i en bestemt retning, burde man snarere sætte ind over for voldsskildringer, sagde disse pædagoger. Man var dog klar over, at et sådant forbud ville frembyde overordentlig store vanskeligheder.

Jeg vil henstille, at vi i udvalget på grundlag af betænkningen gennemgår, hvad der kan tale for, og hvad der kan tale imod at frigive også billeder. I den forbindelse bør vi nok også se på overlæge Finn Toftes artikel i Nordisk Tidsskrift for Kriminalvidenskab. Han siger, at betragtning af nøgenbilleder for utallige mennesker, der af den ene eller anden grund ikke kan få seksuelt afløb for deres drifter, er af stor mentalhygiejnisk værdi og en sikkerhedsventil for et mere eller mindre dominerende forestillingsindhold.

Skulle der blive tale om en frigivelse, må jeg for mit eget vedkommende gå ind for, at sådanne billeder ikke må udstilles og kun forhandles meget diskret. Vi ved intet sikkert om, hvor udbredt behovet for disse billeder er, men i alle tilfælde må man tage det hensyn til folk, som ikke ønsker at blive udsat for dem og ville finde dem anstødelige, at de kan gå i fred forbi butikker og kiosker uden at se sådanne billeder udstillet.

Angående ophævelse af § 235 om reklame for præventive midler kan jeg kun udtrykke min glæde over, at ministeren har fulgt mindretallets indstilling i seksualoplysningensudvalget, der mente, at bestemmelsen kunne modvirke en rimelig og gavnlig reklame for svangerskabsforebyggende midler.

Ikrafttrædelsesdatoen for lovændringerne er sat til 1. juli med undtagelse af pornografi-paragraffen. Før forbudsbestemmelserne kan ophæves, skal vi opsigse en international overenskomst, og det kan kun ske med 1 års varsel. Fra nogle juristers side har opsigelsen af denne overenskomst været en særlig anstødssten, og det må indrømmes, at vi bliver det første land, der opsiges overenskomsten. Til beroligelse kan anføres, at Sverige aldrig har tiltrådt overenskomsten og tilsyneladende ikke haft vanskeligheder med andre lande af den grund.

Der bliver mange paragraffer at gennemgå i udvalget, men det radikale venstre kan tilsige hurtigt og velvillig behandling.

Diderichsen: Liberalt centrum kan tiltræde de foreslåede ændringer af straffelovens kap. 11 om ophør af strafferetlige retsfølger; det er en fordel, at der opnås i hovedsagen ensartede nordiske regler. Vi tilslutter os ligeledes det særlige lovforslag om forældelse af strafansvar. Dernæst kan vi også slutte os til det førstnævnte forslags ændringer angående nogle af lovens regler om de såkaldte sædelighedsforbrydelser, og jeg skal på dette fremrykkede tidspunkt blot standse et øjeblik ved to af de mest omtalte og vel også mest omstridte ændringer. Den første drejer sig om § 230 og den anden om § 234.

Jeg vil gerne citere apostlen Paulus, som siger, at alt er tilladt, men ikke alt er gavnligt. Og hvis vi tænker på en anden af kirkenes stormænd, gamle Grundtvig, ved vi jo, at Grundtvig søgte optagelse her i folketinget i sin høje alder netop for at kæmpe for frihedens sag. Det er ud fra disse to henvisninger, jeg gerne vil understrege det synspunkt, man må lægge til grund for disse betragtninger, frihedssynspunktet. Der er her områder, hvor man må sige at der ikke gennem kriminalisering af forhold kan nå virkelig nyttige resultater.

Med hensyn til § 230 angående den homoseksuelle prostitution må det fra et liberalt synspunkt være ganske klart, at her drejer det sig om et forhold, som ikke bør kunne straffes; det er et forhold, som i den grad tilhører, hvad vi plejer at kalde privatlivet, at det også lovmæssigt må overføres til den private sfære. Der er ganske vist et problem knyttet til dette forhold, men det kan ikke begrunde, at man ikke skulle ophæve denne regel; det er, som flere af ordførerne har været inde på, det forsorgsproblem, som foreligger i denne sammenhæng, og jeg vil da også meget gerne understrege de opfordringer, der har lydt om, at man prøver på ad forsorgsvejen at komme dette problem stærkere ind på livet, end det hidtil er lykkedes.

Med hensyn til det andet punkt, jeg ville sige en smule om, § 234, er jeg også ganske enig i ministerens forslag om at ophæve pornografi-paragraffen med hensyn til skrevne ord. Det må jo siges at være en frivillig sag, om man vil læse pornografiske skrifter eller ikke, og de, der ikke bryder sig om det, kan lade være; man kan også